

(א) [יומא ע"א: ט] נשי
תוס' יומא יח: ד"ה יתור
וכי אריכות בכוונת להכיל

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כל ב' יום. ע'
מג"א ס' תרי"ג ס"ק י"ב:

ופורש. ויקצרו את המת מיד דכיון דחלה עליו חתונה הו"ל לגביה כרגל ולא אחיזא אצילות וחיללא ונוהג שבעת ימי המשתה כו': וכל **אותן הימים.** של ימי המשתה ושל אצילות: הוא יסן כו'. ואין מתיחדין זה עם זה שמה יצעול ואכל אסור בתשמיש המטה כדלפינן

באלו מגלחין (מ"ק דף טו:) ואף בשבעת ימי המשתה שהן כרגל נוהג הוא אצילות של דברי צינעא דהיינו איסור תשמיש כדלקמן: ואין מונעין. בשביל האצילות אין אסרין עליה תכשיטיה שלא תתגנה על צעלה: **כל שלשים יום.** ואע"פ שהן ימי אצילות לשאר בני אדם וכל שכן משלשים ואילך: **דלינא איניש דערה.** אם יפסידו מה שהכינו: **שנתן מים על גבי צער.** שוב אינו רחוי למוכרו במקוילין: **בכרך.** שכיחי איניש טובא ויש קופצים הרבה: **אלא דרב חסדא.** דמפליג בין נתן ללא נתן: **היכי משתה נה.** לא בכרך ולא בכפר: **דמפקא מכרך ומפקא מכפר.** מוואה מכלל כך ומוואה מכלל כפר. גדולה מכפר וקטנה מכרך: **פניא כרב חסדא.** דמוקי לה בנתן מים על גבי צער: **וכן מי שפירסה אשמו נדה.** כניסתה לחופה: הוא יסן כו'. ואין נאמנין זה עם זה: **בין כך ובין כך.** בין יש אונס בין אין אונס: **לא יצעול.** צעילה ראשונה: **לא צער צער כו'.** בלל שבת מפני שעושה צורה: **זויל במו"ש.** לקמן [נ"ב] מפרש: **מסייע ליה.** הא דקמני דאסור בתשמיש בשבעת ימי המשתה שהן לו כרגל: **של צינעא.** שאינו ניכר לצריית שהוא אכל בכך: **לא שנו.** דאין נאמנין להתייחד: **אלא שלא צעל.** דתקיף ליה יצירה: **דבצעל עסקינן.** דקמני צועל צעילת מוואה לפני קבורה המת: **כן קאמר.** רבא לא שנו אפירסה אשמו נדה קאמר דכיון דנדה חמורה צעל מהימן ענה דלא אחי לזלויל צאיסור כרת: **הא וכן קפני.** קס"ד אכולה מילתא דאצילות מדמינן ליה ובאצילות דצעל עסקינן: ה"ק

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ד.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פ"א מהל' אכל ה' ח סגנו עשין ב טו"ש י"ד ק' שנה וס' שפ סע"י ב ור"ב אלפס כאן ונמ"ק פ"ג דף רל"א.

י א מיי וסמג סס טו"ש ע' סס ק' שפ סע"י ו:
א ד מיי פ"י שס ה' ג סגנו שס טו"ש ע' סס שפ סע"י ב ע"י כ"מ:

יב ה ו מיי פ"ב מהל' אסורין ביאה ה"ל א סגנו לאורין קכו טו"ש ע' אה"ע ק' כ סע"י א וטו"ש י"ד ק' שפ סע"י ב:

תוספות ר"ד

אמר רפרם בר פפא א"ר חסדא לא שנו אלא שניתן מים ע"ג בשר אבל לא ניתן מים ע"ג בשר מיוחד. אמר רבא ובכרך אע"פ שניתן מים על גבי בשר מיוחד. א"ר פפא ובכפר אע"פ שלא ניתן מים ע"ג בשר לא מיוחד. ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה כגון מתא מחסיא דמפקא מכפר ומפקא מכרך: אמר מר הוא יסן בין האנשים וכו'. מסיע ליה לר' יוחנן דאמר ר"א אע"פ שאמרו אין אבילות במועד אבל דברים שבצנעה נוגה. פי' של צנעה שאין בני העולם מרגישים אסור: דרש ר"י ברי' דרבא משמיה דרבא לא שנו אלא שלא בעל שיעורו תוקפו אבל בעל אשתו ישנה עמו בבית. והא הכא בבבל עסקינן וקמני הוא יסן בין האנשים וכו'. כי קאמר ר"י אפירסה נדה. והא וכן קמני ה"ק וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל הוא יסן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים פי' אבל [בבבל] כל נדה דעלמא מתקיים בעלה בבית וכשמת אביו של חתן או אמה של כלה צריכי שימור:

בועל בעילת מצוה ופורש. קודם שיקצר המת אכל לאחר שנקצר לא כדלמרינן בסמוך דברים של צינעא נוהג ודייק לה מדקתני כל אותן הימים הוא יסן בין האנשים כו' מיהו מרישא דהכא לא ה"מ למדק דדוקא כשהמת בחדר הוא דשרי צעילת מוואה דמני לדחויי דצועל צעילת מוואה היינו

אפי' לאחר שחל עליו אצילות אכל קשה לרש"א אחי לא דייק מדקתני ופורש מכלל דנוהג דברים של צינעא מדלא תמיר אלא צעילת מוואה דוקא ואור"י דהמ"ל פורש משום דס בתולים כדלמרינן צ"כ תינוקת (נדה דף סה:) אכל מהוא יסן בין האנשים דייק שפיר דהוי משום אצילות דאי משום נדות כיון דצעיל אשתו ישנה עמו כדלמר רב יוסף בסמוך ועוד דכל אותן הימים משמע דצכולה הוי חד טעמא דהיינו משום אצילות והשתא מקילינן טפי צאנינות דלורייסתא מצאצילות דרבנן מידי דהוה אנעילת סנדל ועניפת כרסא וכפית המטה: **בעילת מצוה.** קרי לה צעילת מוואה משום דכתיב כי

צועליך עושין ואמרי' (סנהדרין דף כג:) אין אשה כורמת צריה אלא למי שעושה אותה כלי וע"י כך מדבק זה וצאין לידי פריה ורביה ולהכי קרי לה לצעילה ראשונה צעילת מוואה: **אבל איפכא לא.** וה"ה אם אצילים מחמת שאר קרובים תימה דלמר צפ"ג דמועד קטן (דף גז. וסס) מתא אשמו אסור לישא עד שיעצרו ג' רגלים ואם אין לו צנים מותר לישא לאחר משום פריה ורביה הניחה לו צנים קטנים מותר לישא לאחר משום פריה ורביה אלא איפכא לא ומשמע דצאין לו צנים עסקינן מדקאמר דליכא דטרט להו משמע דצנחור איירי וייל ללאחר לאו דוקא אלא כלומר מותר לאחר ז' ומיהו לצעול אסור עד לאחר ז' כדמוכח בתר הכי במעשה שמתא אשמו של יוסף ההן ואמר לאחורה צבית הקצרות כאי ופרנסי בני אחותיך ואע"פ"כ לא צא עליה עד זמן מרובה מאי זמן מרובה שלשים

יום מכלל דכנסה תוך ז' ותוך שבעה ודאי אסור כדמוכח הכא ומה שאמר לה צנח"ק לא היה זה כניסה אלא שידוכין צעלמא ונראה לר"י דודאי אותו שיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך ז' כדמשמע בעודא דיוסף הכהן אכל אותו שאין לו צנים כלל אסור לישא עד לאחר שלשים כיון שאין יכול לצעול תוך שלשים וכן משמע במס' שמחות (פ"י) דתניא דר"א כשיש לו צנים גדולים אכל אין לו צנים או שיש לו צנים קטנים מותר לישא אחרת לאחר ז' משמע דאסור אפי' לישא תוך שלשים ואע"ג דיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך שלשים מ"מ נקט אחר שלשים משום אין לו צנים ור"ת ר"ל דצאין לו צנים אפי' לצעול שרי תוך שלשים אחר ז' משום פריה ורביה והיא דשמחות אינה מתיישבת כפי' ונראה דביש לו צנים קטנים שרי לישא ואפי' אם היא נמי אצילה מפני שמפרנסת צניו ואע"פ שאפשר באחרת כדמוכח בעודא דיוסף הכהן שהיתה אצילה מאחורה ומיהו אין כל כך רחיה דשמה שאני התם לפי שהיא תרסה על בני אחותה יתיר מאחרת ואע"ג דתנן בפרק החולץ (יבמות דף מא. וסס) כל הנשים יתאסרו חוץ מאלמנה מפני האביבול ולא מפליג מידי משמע שאסורה אפי' למי שיש לו צנים קטנים כשהיא אצילה התם משום דבאלו הכי אסורה דלריכה להמתין ג' חדשים משום הצנחה ואור"י דאפי' מתו אציו ואמו יכול לכונס אחר ז' והא דלמרי' במועד קטן (דף כג:) על כל המתים נכנס לבית המשתה אחר ז' על אציו ועל אמו אחר י"ב חדשים ה"מ בשאר שמחות אכל לישא אשה שהיא מוואה יתירה מותר ואפי' יש לו צנים משום שנאמר (קולת א) בצקר זרע [נתן] וזרעך ולערב אל תנח ירך והביא רחיה מהמתא סתם כל ז' יום לנישואין ולא מפליג בין אציו ואמו לשאר קרובים משמע דצכולה לאחר ז' מותר וה"ר יוסף הביא רחיה לדבריו דתנן במסכת שמחות (פ"ט) צהדיא על כל המתים אסור לילך לבית המשתה עד שישלמיו ז' יום ועל אציו ואמו אסור כל שנים עשר חדש אלא"כ היה של מוואה אלא שרי בכל משתה של מוואה וז"ע אי קאי נמי ארישא ושרי אפי' תוך ז' יום: **בגון מתא מחסיא.** תימה רב חסדא מאי דחוקיה לאוקמוי צנתן מים על גבי צער וקומה בכפר אע"פ שלא נתן מים על גבי צער יסן לומר משום דמיהא ליה לרב חסדא לאוקמה צרוב עיירות שהן צינוניות וה"ק כגון מתא מחסיא ורוב עיירות ומ"ה נקט נמי בצרייתא דמייית ונתן מים על גבי צער משום דליירי צרוב עיירות: **מסייע ליה לר' יוחנן ב'.** מועד וסתן משום אותן צכ"מ כההיא דתניא צפ"ק דמועד קטן (דף ז: וסס) חתן שנוול צו נגע נותנין לו ז' ימי המשתה לו ולא יצטעלמיו ולכסותו וכן ברגל נותנין לו כל ימות הרגל: **אבל דברים של צינעא נוהג.** פי' חובה לעשות כן ולא רשות מדמייית סייעתא מן הצרייתא ור"ת רב ושמואל דלמרי בפרק בתרא דמועד קטן (דף כה.) דתשמיש המטה בשבת של ז' ימי אצילות רשות תיקשי להו צרייתא דהכא ואין סברא לחלק בין מועד לשבת ומקילין בשבת טפי אלא נראה לר"י דרב ושמואל מפליג בין חתן למועד ובשבת אכל קשה דכל אותן הימים הוא יסן בין האנשים משמע אפי' בשבת ופסקו ה"ג כר' יוחנן ופירשו אע"ג דקיימא לן כדברי המיקל בצאל ה"מ בתנאי אכל באמוראי לא ואור"י דודאי נראה דהלכה כר' יוחנן מדלמר הש"ס הכא מסייע לר' יוחנן והנעת